

робіе те Болгарски, но подигна войска на Симеона: за кое то и Симеонъ востана на него, и нави му, и зема свои те робіе неволно, и примирихасе.

Умревь же Левъ остави царство то брату своему Александру, кому то Симеонъ посла писмо увѣщателно, да стои на онай миръ, що то го учиниха сось брата му Лва. Но Александръ непрія съ почестъ неговы те посланницы: за кое то Симеонъ се разгнѣва много, и востана на Греческа та земля, и разори многу мѣста, и многу войска Греческа разби, и обсади и самый Цариградь. А послѣ влѣзна и внутре въ Цариградь, и иска и самого Царя Александра, да се разговори сось него. И така Александръ дойде во Влахернски те палаты, и наговорихасе да стоять всегда въ миръ. Разумѣвъ обаче Греческое лукаво покорство, излѣзна сось гнѣвъ изъ Цариградь и наладна на Тракія, и нападнавъ на Едрене, като не може изъ еднаждъ да го земе, даде злато на вратари те градски, и отвориха му врата та нощемъ. И така влѣзна и плѣни Едрене, и запусти го до край.

По Александра воцарисе въ Грецы те Константинъ. Онъ востана на Болгарія, и посла войска многу сось еднога воевода, именовъ Фока, да се біе сось Болгаре те: кой то и нави Болгаромъ, и начнаха Болгаре те да бѣгать, а Фока отлучисе отъ войска та си, и седна на едно мѣсто утрудень да си почини при единъ кладенець. И тамо като съдеше, конь неговъ, по Божиему смотренію, истъргнасе изъ рака та му, и побѣгна назадъ въ войска та му. И така, като видоха Грецы те коня Фоковъ, защо бѣга, а за самого Фока не знаеха какво стана, быде големо смущеніе въ Греческа та войска.